

УДК 81'373.611:821.161.2.09

DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2026.47.4>

СЛОВОТВІРНІ ЗАСОБИ МОДЕЛЮВАННЯ АВТОРСЬКИХ ІНТЕНЦІЙ У СУЧАСНОМУ ВОЄННОМУ РОМАНІ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ «ЛЮТЬ» Є. СТЕБЛІВСЬКОГО)

WORD-FORMATION TOOLS FOR MODELING AUTHORIAL INTENTIONS IN THE MODERN WAR NOVEL (A STUDY OF «FURY» BY YE. STEBLIVSKYI)

Лоцинова І.С.,

orcid.org/0000-0003-1757-5495

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри української мови

Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

У статті проаналізовано функціональний потенціал словотвірних засобів у відтворенні авторських інтенцій на матеріалі роману «Лють» Є. Стеблівського, що раніше не був об'єктом цілісного лінгвістичного дослідження в контексті сучасної воєнної прози. Мета роботи полягає у виявленні провідних дериваційних моделей та описі ролі суфіксальних, префіксальних, okazіональних утворень, а також форм ступенів порівняння прикметників як інструментів побудови художньої реальності воєнного часу.

Методи дослідження. Застосовано комплекс методів: структурно-дериваційний аналіз для визначення моделей словотвору, контекстуально-семантичний метод для розкриття підтекстових значень дериватів, а також функціонально-стилістичний аналіз для інтерпретації мовних одиниць як засобів вербалізації авторського задуму.

Результати дослідження. Установлено, що автор активно використовує суфіксальний спосіб для створення емоційної амплітуди: демінутиви маркують простір «свого» й інтимну пам'ять, тоді як аугментативи та пейоративи слугують для аксіологічного зниження образу ворога. Виявлено високу частотність префіксальних утворень (зокрема з формантом *не-*), що формують категорію «антикомфорту» та ірреальності подій. Доведено, що ступені порівняння прикметників та повтори спільнокоренових слів виступають засобами інтенсифікації смислів і побудови ціннісної ієрархії героя. Особливу увагу приділено okazіоналізмам-композиціям і субстантивам, що фіксують нові військові ідентичності та викривають абсурдність ворожої пропаганди.

Висновки. Словотвірні засоби в ідіостилі Є. Стеблівського виконують стратегічну функцію художнього моделювання, слугуючи засобом економії мовних зусиль та посилення суєстивного впливу на читача. Вони відображають динаміку сучасної мовної системи в умовах війни, демонструючи гнучкість українського словотвору як інструменту осмислення межових станів людини та суспільства.

Ключові слова: авторська інтенція, словотвірні засоби, сучасна воєнна проза, okazіоналізми, дериваційні моделі, Євген Стеблівський, художнє моделювання.

The article analyzes the functional potential of word-formation tools in reproducing authorial intentions based on the novel «Fury» (*Lyut*) by Ye. Steblivskyi, which has not previously been the object of a comprehensive linguistic study in the context of modern war prose. The purpose of the work is to identify the leading derivational models and describe the role of suffixal, prefixal, and occasional formations, as well as the degrees of comparison of adjectives, as tools for constructing the artistic reality of wartime.

Methods. A complex of methods was applied: structural-derivational analysis to determine word-formation models, contextual-semantic method to reveal the subtextual meanings of derivatives, and functional-stylistic analysis to interpret linguistic units as means of verbalizing the author's intent.

Results. It has been established that the author actively uses the suffixal method to create an emotional amplitude: diminutives mark the space of «one's own» and intimate memory, while augmentatives and pejoratives serve for the axiological degradation of the enemy's image. A high frequency of prefixal formations (particularly with the formant *ne-*) was found, which form the category of «anti-comfort» and the irreality of events. It is proven that the degrees of comparison of adjectives and the repetition of cognate words (root repetition) act as means of intensifying meanings and building the hero's value hierarchy. Particular attention is paid to occasional compounds and substantivates, which fix new military identities and expose the absurdity of enemy propaganda.

Conclusions. Word-formation tools in Ye. Steblivskyi's idiolect perform a strategic function of artistic modeling, serving as a means of linguistic economy and enhancing the suggestive impact on the reader. They reflect the dynamics of the modern language system in war conditions, demonstrating the flexibility of Ukrainian word formation as a tool for comprehending the borderline states of individuals and society.

Key words: authorial intention, word-formation tools, modern war prose, occasionalisms, derivational models, Yevhen Steblivskyi, artistic modeling.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Сучасна українська література періоду повномасштабного вторгнення постає не лише як художній літопис, а й як простір інтенсивної

трансформації мовних засобів під тиском екстремальних обставин. У цьому контексті особливого значення набуває процес моделювання авторських інтенцій – свідомого використання

морфемного потенціалу мови для відтворення складних емоційних станів, аксіологічних оцінок та ідеологічних смислів. Саме словотвірні засоби виступають найбільш динамічним інструментом у цьому процесі: вони стають тими «цеглинками», за допомогою яких автор не просто описує війну, а конструює нову художню реальність.

Аналіз попередніх досліджень і публікацій. Теоретико-методологічний фундамент дослідження базується на працях, що розглядають мовну одиницю як інструмент текстотворення та когнітивної діяльності. Ключове значення мають напрацювання І. Кочан, яка трактує текст як цілісну систему, де кожна морфема, будучи носієм власного змісту, взаємодіє з оточенням і підпорядковується авторській інтенції для створення підтекстових значень [5]. Лінгвокогнітивний аспект деривації поглиблюють розвідки Н. Клименко [4] та В. Грещука [3], згідно з якими словотворення забезпечує категоризацію та концептуалізацію реалій позамовної дійсності, де морфеміка постає важливою ланкою мовного механізму. Обґрунтування емоційно-експресивного навантаження дериватів як засобів гіперболізації та нагнітання в художній тканині спирається на концепції В. Чабаненка, викладені в монографії «Стилістика експресивних засобів української мови» [7]. Особлива увага приділена працям І. Беркешук, яка інтерпретує демінутиви та аугментативи як виразники українського менталітету й «генетичний код нації», що в умовах війни фіксують культурний досвід та архетипи [1, с. 26]. Важливим доповненням є розвідка З. Валюх про вплив позамовних чинників, зокрема простору й умов життєдіяльності людини, на появу дериватів із модифікаційним значенням [2, с. 218]. Синтез цих підходів дозволяє комплексно проаналізувати словотвірний потенціал роману «Лють» Євгена Стеблівського [6] як стратегію моделювання авторського світу та вияв національного світосприйняття в умовах екзистенційної загрози.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Попри наявність фундаментальних праць із дериватології, питання використання словотвірних засобів як інструменту моделювання авторських інтенцій у сучасному воєнному романі залишається вивченим лише фрагментарно. Більшість студій фокусується на загальномовних моделях, тоді як індивідуально-авторські оказіоналізми, прагматика модифікаційних значень та експресивний потенціал граматичних засобів у текстах про війну потребують системного осмислення. Залишається актуальним вивчення словотвору як динамічного механізму

конструювання художнього простору та специфічного способу вербалізації досвіду в умовах екзистенційної загрози.

Метою статті є виявлення та комплексний аналіз функціонального потенціалу словотвірних засобів у моделюванні авторських інтенцій на матеріалі роману «Лють» Є. Стеблівського в контексті сучасної воєнної прози. Реалізація мети передбачає розв'язання таких завдань:

1. Простежити функціонування суфіксів суб'єктивної оцінки (демінутивів та аугментативів) як маркерів національного світосприйняття й емоційних фільтрів автора;
2. Визначити роль префіксальних утворень у створенні динаміки наративу та підсиленні семантичної напруги тексту;
3. Розкрити експресивне навантаження форм ступенів порівняння прикметників як засобів створення емоційної амплітуди та акцентування ключових образів;
4. Дослідити стилістичний потенціал однокореневих слів у структуруванні концептуальних опозицій та змістових повторів твору;
5. Схарактеризувати механізми творення індивідуально-авторських оказіоналізмів як безпосередньої мовної реакції на виклики сучасної війни.

Виклад основного матеріалу. У мовному полотні роману Є. Стеблівського особливе місце посідають форманти, що надають слову додаткових відтінків розміру, інтенсивності або емоційного ставлення. Це дозволяє автору створювати об'ємні, майже тактильні образи, де морфемний рівень стає інструментом передачі воєнного досвіду.

1. Аугментативи та інтенсифікатори ознаки (суфікси -езн-, -енн-, -елезн-)

Ця група прикметників є однією з найчисельніших у романі. Автор використовує їх для моделювання масштабності подій та підкреслення фізичної або психологічної вагомості об'єктів: «*важезним* наплічником» [6, с. 19], «*довжелезний* Антонівський міст» [6, с. 40], «*широченний* простір» [6, с. 84], «*товстелезні* стіни», «*величезна* черга» [6, с. 151]. Суфікс -езн- виконує функцію гіперболізації, що характерно для репортажного стилю: це допомагає читачеві відчувати фізичний тягар спорядження або надійність укриття. Опис Антонівського мосту як «*довжелезного*» або простору як «*широченного*» працює на створення образу величній, але вразливої країни, яку намагається захистити герой. Такі деривати допомагають відтворити часові характеристики, вписуючи сучасну війну в історичний контекст, нагадуючи про покоління, що були тут до нас: «*старезні* мости», «*незважаючи на ста-*

резність» [6, с. 134]. Словосполучення «*страшенна образа*» [6, с. 117] та «*величезне напруження*» [6, с. 151] підкреслюють всеохопність тривоги у момент повномасштабного вторгнення.

2. Демінутиви як засіб деталізації та контрасту (суфікси *-есеньк-, -еньк-*)

Використання зменшувально-пестливих суфіксів у контексті війни часто виконує контрастну функцію. Вони вказують не на «милювання», а на крихкість або філігранність дій: «*Що у зливу можна розпалити багаття з тонесеньких, як голки, сухих кінчиків гілок, що не намокають у мряці*» [6, с. 19]. Опис «тонесеньких» гілок, які рятують життя, протиставляється масштабним «важезним» наплічникам. Це моделює опозицію «велике / мале», де життя солдата залежить від найменшої деталі.

3. Іменники суб'єктивної оцінки: контраст інтимності та агресії

Використання іменникових суфіксів дозволяє моделювати авторські інтенції через протиставлення «мирного» минулого та «пекельної» реальності. Маркерами «цивільної» пам'яті є суфікси *-к-, -ик-, -иц-, -яч-*, що слугують для створення побутового затишку: «*торбинки з чебрецем*» [6, с. 19], «*будиночки з ліпниною*» [6, с. 70], «*цукрові коржіки*» [6, с. 155]; тілесної естетики: «*оченята, ніжки, спинка*» [6, с. 31], «*Еля падає на подушки й підпирає долонею свою чарівну голівку. Дивиться на мене з погордою, нижня губка прикушена. Поли халатика розходяться. Яка тут, у біса, політика!*» [6, с. 109] створюють інтимний образ, що контрастує з грубістю воєнного побуту.

Називання смертоносної зброї зменшувальними формами моделює когнітивний механізм адаптації психіки до страху: «*танчик майже негайно відпрацював*», «*Гірше «самольотиків» немає нічого – особливо, коли вони б'ють по тобі протибункерними бомбами*» [6, с. 315].

Пейоративи та аугментативи (суфікси *-ан-, -як-*) виражають гнів та моральний занепад ворога: «*І ранковий запис промови хворого на голову стариганя – президента Росії*» [6, с. 139], «*Досі, скотиняка, не бере слухавку!*» [6, с. 148]. Ці форми маркують персонажів як чужорідні елементи. Цікавим є приклад «*хлопчисько*»: суфікс *-иськ-* ніби знімає відтінок сили, проте контекст виявляє справжню мужність, створюючи дисонанс між зовнішністю та вчинком: *Буває, що щуплий хлопчисько виносить на собі пораненого товариша під шквальним вогнем, а бравий «качок» поряд тільки мочить штани* [6, с. 238].

Поєднання демінутива «*гайок*» зі словосполученням «*пекельна місцина*» [6, с. 217] різко

ламає ідилічний стереотип, перетворюючи мирне місце на зону смерті.

Отже, автор свідомо грає на суфіксальних регістрах: коли йдеться про «своє» (чебрець, оченята) – домінує демінутивність; коли про «чуже» або «страшне» (старигань, пекельна місцина) – мова грубішає, актуалізуючи аугментативні та пейоративні смисли.

Префіксальне словотворення у тексті виконує не лише граматичну, а й когнітивно-дискурсивну функцію. Найчастотнішим є префікс *не-*, який у контексті війни формує категорію «антикомфорту»: «*важке неспокійне марення*» [6, с. 160], «*відчуття якоїсь незатишності*» [6, с. 76]. Діалог «*Але й ти сказав те саме. Що я недостойна. – Я сказав «неприсутня»*» [6, с. 126] демонструє використання префікса *не-* для тонкого розрізнення когнітивних станів особистості: не моральна оцінка («недостойна»), а стан буття («неприсутня»). Водночас цей формант стає основою для вербалізації незламності: «*непробивним спокоєм*» [6, с. 87], «*непереможними*» [6, с. 101]. Автор використовує префікси відсутності межі (*без-, не-*) поруч із описами національних символів, моделюючи велич, яку неможливо підкорити: «*неосяжну й могутню безмежність*» (про Дніпро) [6, с. 44], «*безпричинна радість*» [6, с. 99].

Дієслівна префіксація працює на динаміку сюжету: повторення префікса *за-* («*замиготіли і забахкали розриви*» [6, с. 90]) створює ефект звукової атаки, а префікс *по-* («*походив, позаглядав*» [6, с. 184]) підкреслює обережну манеру поведінки розвідника. Префікс *с-/з-* підкреслює інтенцію до цілісності, результату, який, на жаль, не встигає реалізуватися через постійне «міксування»: «*не встигаємо здружитися і спрацюватися*» [6, с. 44].

Аналіз мовної тканини роману засвідчує активне використання ад'єктивних форм вищого й найвищого ступенів порівняння. У контексті воєнної прози ці форми перестають бути просто засобами градації ознак, а стають інструментами моделювання межових станів, аксіологічних орієнтирів та емоційного напруження. Автор використовує форми найвищого ступеня для вербалізації стану шоку та переоцінки цінностей у перші дні війни: *У найперші дні були страх і розпач. ... Найстрашніше, коли в тебе відбирають твою країну. Твою віру в майбутнє. Ти не можеш узяти із собою всіх найближчих – друзів, батьків, свій дім, усе найцінніше...* [6, с. 5]; «*у мить найвищого щастя чи найбільшого горя*» [6, с. 99]; «*плин крові у жилах найповільніший*» [6, с. 120]. Семантика «найбільшого горя» та «найстрашні-

шого» створює ефект емоційного піка, що допомагає читачеві відчути граничну межу людського досвіду, яку описує автор.

Завдяки використанню ступенів порівняння прикметників Є. Стеблівський конструє тип ідеальної особистості, формуючи дихотомії «свій / чужий» та «сильний / слабкий». При цьому найвищий ступінь виступає показником автентичності та високої якості, як-от: «*Завжди прагни до **найкращих, найсильніших і найсправжніх***» [6, с. 96]; «*Ти віриш, що шлях воїна до просвітлення – **найкоротший**? – запитав я Сармата. Вся ця народна мудрість стосується **найголовнішого** з бичів людства – автоматичної роботи мозку*» [6, с. 98]; «***найважливішою** є душа*» [6, с. 130]; «*Якщо людина і Бог – одне ціле, то чому б людині не познайомитися зі своєю **наймогутнішою** частиною?*» [6, с. 79]. Також такі форми дають авторові можливість охарактеризувати соціальний зріз: «***найвідоміші** змушені популяризувати себе*» [6, с. 144]; «***найвпливовіших** твоїх знайомих*» [6, с. 5]; «***найостаннішому** з козаків було зрозуміло*» [6, с. 94].

Використання таких форм дозволяє автору підкреслити раціональність мислення героя-розвідника, для якого увага до дрібниць є заporукою виживання: «*зафіксувати **найменші** деталі*» [6, с. 74]; «***найперше** увага приділялася речам, що подовжували життя*» [6, с. 76]; «*все **найнеобхідніше** для життя дається задарма*» [6, с. 78]; «*Коза заїхала у ворота, які охороняли хлопці в бронезилетах і з «калашами», і припаркувалась поруч із **найбільшою** будівлею*» [6, с. 74]; «*Це одне з **найгрунтовніших** досліджень української геополітики*» [6, с. 94]. Форми найвищого ступеня в романі слугують не просто для порівняння об'єктів, а для побудови аксіологічної шкали героя. Автор свідомо «максималізує» ознаки, щоб передати інтенсивність воєнного буття, де немає напівтонів. Домінування префікса *най-* у поєднанні з основами, що мають високий емоційний потенціал (*справжній, страшний, сильний*), створює ефект гіперболізації, характерний для сучасного воєнного дискурсу. Через категорію градуйованості автор залучає читача до процесу ідентифікації з «найкращими» та «найсильнішими», одночасно моделюючи відчуття абсолютної небезпеки через категорію «найстрашнішого». Це посилює ефект присутності та сприяє формуванню чітких морально-етичних висновків.

Стилістичний потенціал однокореневих слів реалізується через семантичну інтенсифікацію ключових концептів. І. Кочан слушно зауважує, що «виділенню певної смислової ознаки образу сприяє і повторення однієї чи двох кореневих морфем у контексті» [5, с. 180]. У романі це проявляється

через нагнітання кореня *-страх-*: «***Страх** народжує **страшні** думки, які призводять до **страшних** дій*» [6, с. 112], що візуалізує когнітивне заціпеніння. Проте автор також моделює трансформацію героїв через гру слів: демінутив «***соколята***» перетворюється на повнозначне «***соколи***» [6, с. 252], що фіксує духовне змушніння нації. Тавтологія з коренем *-вол-* («***вольове** рішення жити **вільно** на **вільній** землі*» [6, с. 156]) стає смисловим осердям ідеологічного ствердження автора.

Оказіональна лексика в романі «Лють» постає як найбільш репрезентативний рівень моделювання авторських інтенцій, оскільки саме тут вербалізується безпосередня реакція мовця на аномальні умови війни. В. Чабаненко наголошує: «Особлива виразність цих утворень пояснюється їх новизною, свіжістю, несподіваністю, а головне – їх контрастністю по відношенню до нормативних лексем» [7, с. 115]. Найпродуктивнішим способом утворення okazіоналізмів у романі «Лють» є суфіксальний. Автор використовує стандартні афікси для маркування нестандартних соціальних ролей. Слово «***джавелітник***» [6, с. 199] (основа *джавелін* + суфікс *-чик*) маркує появу нової військової ідентичності. Функційно цей okazіоналізм слугує засобом «освоєння» іноземної зброї, перетворюючи технологічну назву на частину імені бійця. Аналогічно функціонує прикметник «***кетовський***» [6, с. 193] (від абревіатури САТ), що адаптує запозичений армійський стандарт до української морфемної системи. Okazіоналізм «***соросята***» [6, с. 86] (прізвище *Сорос* + суфікс *-ят-*) використовується автором для відтворення мовлення внутрішніх опонентів героя. Функційно суфікс *-ят-*, що зазвичай вказує на малят тварин, спрямований на дегуманізацію та висміювання певної групи людей, підкреслення їхньої нібито «несамостійності».

Використання демінутивного суфікса *-чик-* у слові «***азовчики***» («***Азовчики** теж були зайняті, мовчки робили свою справу*» [6, с. 77]) кардинально змінює свою функцію. Він втрачає значення «малості» і стає маркером високої емоційної прихильності, солідарності та ніжності. Це спосіб лінгвокогнітивної героїзації захисників через наближення їх до родинного, інтимного кола.

Авторські композити в романі стають засобом сатиричного маркування ворожого простору та ідеологічних антитез: так, неoderиват «***бендерождимасони***» [6, с. 124] є іронічним відтворенням пропагандистських штампів «руськава міра». Поєднання неpoєднуваних основ в одному слові моделює абсурдність звинувачень, висунутих героєві, та підкреслює когнітивний хаос окупаційної ідеології. Okazіоналізм «***книгоман-***

дри» [6, с. 21] та прикметник «*книгомандрівська*» (вечеря) моделюють специфічний мирний контекст, який контрастує з подальшим воєнним побутом. Це засіб компактної передачі складних культурних концептів.

В аналізованому романі натрапляємо на приклади використання контамінації: новації «*Гейропа*» та «*гейропейське*» [6, с. 144–145] дозволяє автору ввести в текст «голос ворога». Функційно ці новотвори слугують для моделювання мовлення персонажів, засліплених пропагандою, демонструючи їхню агресивну обмеженість через мовну гру.

Для творення оказіональних дієслів Є. Стеблівський послуговується префіксально-суфіксальними і префіксальними способами: *Перші півтори години в Маріуполі – і вони всі вже «затрьохсотились»* [6, с. 315] (від числівникового коду 300 + префікс за- + суфікс -и- + -сь). Це приклад граничної мовної економії, де префікс за- вказує на завершеність і масовість дії. Функційно це слово моделює лаконічний, часом цинічний стиль фронтового звіту, де людська трагедія стискається до морфемного рівня. Використання сільськогосподарської метафори для позначення накопичення грошей моделює таку рису героя, як хазяйновитість, переводячи фінансовий процес у площину звичної народної праці: *Із часом батько Монті підскирдував трохи грошей, започаткував власний бізнес* [6, с. 24] (префікс під- + скирдувати).

Поєднуючи субстантивованій числівник з оцінним словом «*опецьок*», («*волік чергового опецька-“трьохсотого”*» [6, с. 315]) автор моделює специфічний фронтовий гумор – грубий, але щирий. Це підкреслює авторську інтенцію показати війну як важку фізичну роботу, позбавлену зайвого пафосу.

Усі ці новотвори виконують роль соціального навігатора. Вони допомагають Є. Стеблівському чітко розмежувати полюси «свій – чужий», де предметний світ героїв описується через функціональні новотвори (*джавелініщик, азовчики*), а світ ворога – через деструктивні або іронічні композити (*гейропейське, бендерожидомасони*). Це дозволяє максимально щільно наповнити текст смислами, що відповідає динамічному темпу сучасного воєнного роману.

Висновки. Проведений аналіз засвідчує, що словотвірний рівень роману «*Лють*» Є. Стеблівського є цілісною системою моделювання авторських інтенцій, де суфіксальні засоби суб'єктивної оцінки реалізують стратегію аксіологічного контрасту між «своїм» та «чужим», а префіксальні утворення формують специфічну категорію воєнного «антикомфорту» та динамізують наратив. Використання ступенів порівняння прикметників і тавтологічних фігур із повтором кореневих морфем дозволяє автору вибудувати чітку ціннісну ієрархію героїв та інтенсифікувати ключові емоційні концепти твору. Особливу роль відіграють індивідуально-авторські оказіоналізми (композити, суфіксальні новотвори та субстантивати), які не лише фіксують нові військові ідентичності, а й виступають засобом ідеологічного маркування простору та викриття абсурдності ворожої пропаганди. У сукупності ці дериваційні засоби забезпечують сутєвність тексту, відображаючи гнучкість української мови як інструменту художнього осмислення межового досвіду в умовах сучасної війни. Пріоритетним напрямом подальших розвідок є порівняльне вивчення дериваційних стратегій у межах сучасної воєнної прози для визначення типових моделей трансформації лексико-граматичного ландшафту української мови.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Беркешук І. С. Демінутиви та аугментативи – виразники українського менталітету. *Філологічні студії. Науковий вісник Криворізького педагогічного університету*. 2016. Вип. 14. С. 20–26.
2. Валюх З. О. Словотвірна парадигматика іменника в українській мові : монографія. Київ – Полтава : АСМІ, 2005. 356 с.
3. Грещук В. В. Словотвір у сучасній науковій парадигмі. *Мови та культури у новій Європі: контакти і самобутність : зб. наук. доповідей*. Київ : Видавничий дім Дмитра Бураго, 2009. С. 97–105.
4. Клименко Н. Ф., Карпіловська Є. А., Кислюк Л. П. Динамічні процеси в сучасному українському лексиконі : монографія. Київ : Видавничий дім Д. Бураго, 2008. С. 134–227.
5. Кочан І. Лінгвістичний аналіз тексту : навч. посіб. 2-ге вид., перероб. і доп. Київ : Знання, 2008. С. 167–192.
6. Стеблівський Є. *Лють* : роман. Харків : ВД «Фабула», 2023. 336 с.
7. Чабаненко В. Стилїстика експресивних засобів української мови : монографія. Запоріжжя : ЗДУ, 2002. 351 с.

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

Дата першого надходження статті до видання: 06.07.2026
 Дата прийняття статті до друку після рецензування: 27.07.2026
 Дата публікації (оприлюднення) статті: 20.08.2026